

Sygn. akt II KK 220/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 lutego 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Piotr Mirek

SSN Eugeniusz Wildowicz

Protokolant Anna Janczak

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Grzegorz Krysmanna,
w sprawie **M. M.**

skazanego z art. 197 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 1 lutego 2019 r.,

kasacji, wniesionej przez Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego - na
niekorzyść

od wyroku Sądu Rejonowego w P.

z dnia 13 lutego 2018 r., sygn. akt II K [...],

**1. uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi
Rejonowemu w P. do ponownego rozpoznania;**

**2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. I. K. z Kancelarii
Adwokackiej w W. kwotę 738 zł (siedemset trzydzieści osiem),
w tym 23 % VAT za obronę w postępowaniu przed Sądem
Najwyższym.**

UZASADNIENIE

M. M. został oskarżony o to, że w dniu 5 sierpnia 2017 r. w miejscowości B. używając przemocy w postaci szarpania, przewrócenia na ziemię, przytrzymywania oraz podduszania doprowadził I. S. do obcowania płciowego, tj. popełnienie czynu z art. 197 § 1 k.k.

Na rozprawie przed Sądem Rejonowym w P. w dniu 13 lutego 2017 r., sygn. akt II K [...], oskarżony M. M. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, a obrońca oskarżonego w jego imieniu złożył wniosek w trybie art. 387 k.p.k. o dobrowolne poddanie się karze. Prokurator obecny na rozprawie nie sprzeciwił się wymierzeniu M. M. zaproponowanej przez obrońcę kary roku pozbawienia wolności oraz kary 2 lat ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze 30 godzin miesięcznie, zasądzenie kosztów i opłat. Sąd przyjął, iż nieobecna na rozprawie, a prawidłowo zawiadomiona o jej terminie pokrzywdzona I. S., została również w należyty sposób pouczona o treści art. 387 § 1 i 2 k.p.k.

Uwzględniając wniosek obrońcy oskarżonego, Sąd Rejonowy w P., wyrokiem z dnia 13 lutego 2018 r., sygn. akt II K [...], uznał M. M. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i na podstawie art. 197 § 1 k.k. w zw. z art. 37b k.k. wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności i karę 2 lat ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym oraz zaliczył na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie. Wyrok ten zawiera również rozstrzygnięcia w przedmiocie dowodów rzeczowych, kosztów sądowych oraz udzielonej pomocy prawnej z urzędu.

Wyrok ten nie został zaskarżony przez strony i uprawomocnił się w dniu 21 lutego 2018 r.

Kasację od prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w P. z dnia 13 lutego 2018 r., sygn. II K [...] wniósł Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny. Zaskarżył on wyrok w całości na niekorzyść skazanego M. M.. Podnosząc zarzut „rażącego i mającego istotny wpływ na treść wyroku naruszenia przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 387 § 2 k.p.k. w zw. z art. 387 § 3 k.p.k., polegającego na uwzględnieniu przez sąd wadliwego wniosku obrońcy

oskarżonego M. M. o wydanie wobec niego wyroku skazującego bez przeprowadzania rozprawy i wymierzenie określonej w nim kary roku pozbawienia wolności, w następstwie czego doszło do rażącego i mającego istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenia przepisu prawa materialnego, a mianowicie art. 37b k.k., polegającego na wymierzeniu M. M. za czyn z art. 197 § 1 k.k., przy zastosowaniu art. 37b k.k., kary roku pozbawienia wolności i 2 lat ograniczenia wolności, w sytuacji gdy przepis ten stanowi, że za to przestępstwo, którego górna granica ustawowego zagrożenia wynosi przynajmniej 10 lat pozbawienia wolności, sąd może orzec jednocześnie karę pozbawienia wolności w wymiarze nieprzekraczającym 6 miesięcy oraz karę ograniczenia wolności do 2 lat”, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w P..

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego wniesiona na niekorzyść M. M. jest zasadna. Zgodzić się bowiem należy z argumentami skarżącego zawartymi w uzasadnieniu, że zaskarżony wyrok zapadł z rażąco oraz posiadającą istotny wpływ na jego treść obrazą przepisów prawa karnego procesowego i materialnego wymienionych w zarzucie kasacji. Z uwagi na wniesienie kasacji w terminie przewidzianym w art. 524 § 3 k.p.k. możliwe było jej uwzględnienie i dzieląc wniosek skarżącego, uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w P..

Należy zauważyć, że zgodnie z art. 387 k.p.k. wniosek o dobrowolne poddanie się karze może zostać uwzględniony przez sąd nie tylko wtedy, gdy jest on poprawny pod względem procesowym, ale również niezbędne jest przeprowadzenie kontroli z punktu widzenia prawa materialnego, a więc czy zaproponowana kwalifikacja prawna czynu jest prawidłowa, przy przyjęciu określonych ustaleń faktycznych, oraz czy kara, jej rodzaj i wymiar są zgodne z przepisami prawa materialnego. W razie powstania jakichkolwiek wątpliwości we wskazanym zakresie, sąd zobowiązany jest przede wszystkim do ich wyjaśnienia i wskazania potrzeby zmiany takiego wniosku, co wynika wprost z art. 387 § 3 k.p.k.

Z analizy wniosku obrońcy M. M. wynika, że zaproponowanie wymierzenia oskarżonemu kary roku pozbawienia wolności i kary 2 lat ograniczenia wolności, przy zastosowaniu art. 37b k.k., było niezgodne z prawem materialnym, gdyż rażąco naruszało ten przepis. Przestępstwo przypisane oskarżonemu z art. 197 § 1 k.k. zagrożone jest karą od 2 do 12 lat pozbawienia wolności. Zgodnie więc z treścią art. 37b k.k., za tego rodzaju przestępstwo, którego górna granica ustawowego zagrożenia wynosi co najmniej 10 lat, sąd mógł orzec karę pozbawienia wolności w wymiarze nieprzekraczającym 6 miesięcy, oczywiście kumulatywnie z karą ograniczenia wolności do 2 lat.

W takiej sytuacji Sąd Rejonowy w P. akceptując wniosek obrońcy, bez dokonania w nim koniecznych zmian co do wymiaru kary pozbawienia wolności, rażąco naruszył przepis art. 387 § 2 k.p.k., a uchybienie to doprowadziło do obrazu prawa karnego materialnego, tj. art. 37b k.k., co miało niewątpliwie istotny wpływ na treść zapadłego orzeczenia, gdyż doprowadziło do wymierzenia M. M. kary pozbawienia wolności w wyższym wymiarze niż przewiduje wskazany przepis prawa materialnego, na co wskazuje skarżący w uzasadnieniu kasacji (str. 5). Konieczne więc było uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w P. do ponownego rozpoznania, celem wydania orzeczenia zgodnego z obowiązującymi przepisami.

Mając to wszystko na uwadze Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji wyroku.